

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069396480/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

jeg overrasket ved denne Begyndelse: »Tal! Befal over mig! Aldrig har Nogen elsket høiere end jeg elsker Dem, aldrig har Nogen klare følt et qvindeligt Væsens høie Værdighed, end jeg føler Deres. Jeg veed, jeg fortjener Dem ikke, men i det Mindste har jeg Hjerter til at føle det.« – Laura saae paa mig med et noget beroliget Blik, og sagde alvorlig: »Har De ogsaa Tro og Tillid til mig? thi jeg føler, at jeg vilde troe Dem, om end hele Verden vidnede imod Dem; et Ord af Dem vilde være stærkere end alle andre Beviser. Kan De forsikre mig om det Samme?« – »Jeg haaber at kunne det,« svarede jeg, lidt frygtsom for en Prøve af denne Natur. – »Nu vel,« vedblev hun, og hendes Mod syntes at voxe, ligesaameget som mit aftog under hendes følgende Replik: »Jeg forsikrer Dem ved den Gud, for hvis Altar jeg haaber snart at skulle staae ved Deres Side, at jeg intet høiere Ønske kjender, end at henleve mit Liv med Dem, at der ikke er paa Jorden nogen Mand, der i mine Øine kan lignedes ved Dem. Men med alt det er det mig umuligt at give Dem min Haand, med mindre De som en Mand af Ære tilsværger mig, ikke at betragte mig som andet end en Søster, ikke at forlange mindste Kjærtegn, som jeg ikke i Andres Nærværelse kunde give en elsket Broder Afbryd mig ikke, jeg beder Dem. – Jeg kræver Gud til Vidne, at det ikke er af Ligegyldighed, at jeg fordrer dette Løfte af Dem; nei, af høi Ærbødighed for det Baand, der skal forene os. Jeg kan ikke i dette Øieblik med et ganske frit Hjerter tilhøre Dem, og jeg vil ikke fornærme Dem, ved at skjænke Dem en halv Hengivenhed. – Spørg mig ikke videre! Vüs mig saa stor en Tillid; og den Dag vil komme, da jeg skal løse Dem denne Gaade, og da er jeg ganske Deres.« – »Laura!« raabte jeg, som ude af mig selv: »Jeg troer at forstaae Dem, man har berøvet mig Deres Høiagtelse. De føler, jeg er Dem uværdig.« – Mine Læber skjælvede, jeg kunde ikke sige Mere. – Laura saae forskrækket paa mig. – »Fat Dem!« sagde hun: »Jeg forstaaer Dem ikke. Jeg troede, ved min Fortrolighed at have beviist Dem min Høiagtelse.« – En Mistanke af en anden Art opstod hos mig. – »Et frit Hjerter,« havde hun sagt. – »Svar mig oprigtigt,« sagde jeg: »Elsker De mig ikke? O Gud! Kunde det være muligt at et andet Billede trængte sig mellem Dem og mig?« – Hun taug. – »Nei,« raabte jeg, »det er umuligt!« – »Jeg vil svare Dem,« sagde hun stille: »Jeg elsker Dem, ja jeg elsker Dem. Men et andet Billede trænger sig dog virkelig mellem Dem og mig. Der er et Menneske, som jeg ikke kan see i Øinene, en Erindring, som jeg ikke kan

blive fri for» ... »Laura!« udbød jeg: »hvad siger De? Har De nogensinde elsket en Anden?« – Hun betænkte sig lidt og sagde undseelig: »Og om saa var, var jeg derfor strafværdig imod Dem?« – »O Gud!« udbød jeg: »Saa er der ingen Uskyldighed paa Jorden!« ... »Uskyldighed?« gjentog hun fornærmet: »Jeg har intet at bebrejde mig.« – Jeg stod som forstenet. Min egen Samvittighed tilraabte mig: hvad vover Du at sige? – Efter et lille Ophold vedblev hun med sagte Stemme: »Jeg har tænkt, at De var høimodig nok til at skaane en Følelse hos mig, som maaskee er overspændt, men som jeg saa lidt kan eller vil overvinde, at jeg hellere udsætter mig for min Faders Vrede, ja hvad mere er, for at bedrøve Dem og ham, end jeg fuldbyrder vor Forbindelse, uden dette Vilkaar imellem os.« – Hun greb min Haand, og sagde med en fortryllende Overtalelsesgave: »O Julius! Giv mig et saa stort Beviis paa Deres Tillid og Tro til mig! – Vær vis paa, jeg skal ikke være det uværdig! Det gjælder min Samvittigheds Fred. Giv mig Tid til at overvinde et Indtryk, som endnu er alt for levende. De kan ikke gjætte hvad jeg mener, men tro mig, den Dag skal komme da jeg skal staa rene og klar for Deres Øine.« – Hun holdt min Haand, hendes Øine lyste af en saa himmelsk Glæde, de var fulde af Taarer. Jeg slog min Arm om hende, og trykkede hende til mig, uden dog at vove at berøre hendes Læber. – »Velan!« raabte jeg: »Ethvert Offer er ringe for Din Tilfredshed, forunderlige, ubegribelige Pige! Du skal stedse være hos mig, Du skal bære mit Navn, jeg skal haabe at vinde Dit hele Hjerter. Det er jo allerede mere end jeg er værd. Jeg er vant til at fornægte mig selv. Velan! jeg lover hvad Du forlanger.« –

Faa Dage derefter stod jeg for Altaret ved Lauras Side. Jeg kan ikke beskrive det Udtryk, hvormed hun løftede sine Øine mod det af de store Vøxdys belyste Altarbillede, og derpaa fæstede dem paa mig, i det hun rakte mig Haanden. Der var en saa religios Begeistring, et saa sødt Sværmeri, et saadant Udtryk af Kjærlighed i hendes indtagende Ansigt, at jeg i dette Øieblik følte, at denne lille bløde Haand vilde trofast holde fast ved min gennem alle Livets Skjæbner, og enhver Sorg forsvandt ved denne Tanke.

Jeg havde allerede erfaret, at min Brud havde ladet indrette to eensmeblerede Soveværelser ved Siden af hinanden; en Dør, der stod aaben, adskillede dem, og de havde desuden en forskjellig Udgang til en fælleds Corridor. – Jeg havde resigneret mig i denne Henseende, og glædede mig dog ved Forestillingen om, at det elskede Væsen hvi-